

[Rager.]

Loven et Aar, løses det naturligvis igen efter § 16, 1ste Stykke, men hvordan ellers? Det forekommer mig dog, det var rigtigt, om Arbejds- og Socialministeren lagde Beslag paa dette Beløb, f. Eks. til Arbejdsløshedsfonden, hvor det efter min Skøn rigtigst vilde høre hjemme. Saa vidt jeg kan se af Lovforslaget, staar der imidlertid ikke noget om det. Der kom ikke til at staa noget om det i Lovforslaget i Fjor, men det var, fordi ingen i Udvalget i sine vildeste Drømme tænkte paa, at der skulde blive Overskud.

Saa er der i Dag anstillet Betragtninger over det mere eller mindre berettigede i en Lønkat. Jeg skal ikke komme saa forfærdelig langt ind paa det Problem, men kun sige, at det, der foreløbig er sket, er, at Loven finansielt har mere end hvilet i sig selv. Det forekommer mig imidlertid, at de ærede Ordførere, der i Dag har beskæftiget sig med Spørgsmaalet om det mere eller mindre berettigede i en Lønkat, ganske har glemt, at da vi i Maj Maaned i Fjor beskæftigede os med dette Forslag og med andre Forslag, der dels lagde Byrder paa bestemte Klasser, og dels lagde en vis Hemning paa Indtægter hos forskellige Mennesker, Aktionærer, Tantiemeberettigede o. lign., var der en ganske bestemt psykologisk Virkning tilsigtet med Vedtagelsen af disse Bestemmelser. Det har man helt glemt i Dag.

Jeg indrømmer, at Forholdet for Lønmodtagerne var et andet i Maj Maaned i Fjor end i Dag. Vi kan ikke kritisere det, at den Bestemmelse kom ind, alene ud fra de Tanker, vi gør os i Dag, vi maa ogsaa erindre, hvad Hensigt der laa bagved; det var ikke alene en økonomisk Afgift, men det var ogsaa for over for de paagældende af accentuere, at deres Stilling under de daværende Forhold, alt taget i Betragtning, maatte anses for at være gunstigere, end deres Landsmænds Stilling gennemsnitligt var, og for over for de daarligere stillede Landsmænd at pointere, at Staten var klar over den Skævhed, der var kommet ind, og pointerede dette gennem disse Sætsler, som skulde afgives fra dem, der stadig kunde glæde sig ved at have en fast Løn for deres Arbejde.

Derfor mener jeg ikke, at vi ikke meget vel i et Udvalg kan drøfte med Ministeren nærmere Spørgsmaalet om disse Sætsler; men jeg tror jo ikke, at det vil lykkes at komme til væsentlige Ændringer, idet der, forhaabentligt maa man vel sige, vil blive god Brug for Loven i den Retning, at flere

maa komme ind under Arbejdsdelingen hellere end at være arbejdsløse. Og selv med alle de Beskæftigelsesforanstaltninger, som sættes i Gang, og som vi alle haaber og venter vil bringe en Del Mennesker i Arbejde, selv med alt dette maa vi regne med, at Forholdene vil udvikle sig saaledes paa Grund af manglende Raastoffer for mange Produktioner, at desværre er Række maa give op med Hensyn til at skaffe fuld Beskæftigelse til den Arbejderstab, som de hidtil har kunnet beskæftige. Men jeg vil gerne sige, at denne Lov jo hidtil er blevet baaret af Arbejderkredsene, som er kommet ind under den, og af Lønmodtagerne i Forening, og Arbejderkredsene har for saa vidt baaret dobbelt, som nogle af dem har baaret baade Lønafgiften og Nedgangen i Indtægt paa Grund af Arbejdsdelingen. Det øvrige Samfund har hidtil ikke haft nogen Udgift af denne Lov, og det kunde dog maaske være rigtigt, at man ogsaa appellerede til det øvrige Samfund, naar Loven nu skal forlænges.

Jeg skal anbefale, at vi i et Udvalg drøfter forskellige Enkeltheder nærmere.

Alfred Jensen: Vi stemte sidste Aar mod denne Lov, og den Maade, hvorpaa Loven har virket, har ikke bevirket, at vi paa noget Omraade ændrer vor Indstilling til den.

Der har herfra Talerstolen været udtalt Glæde over, at 30 000 flere har været holdt i Beskæftigelse. Jeg synes, det er en forkert Maade at vurdere Lovens Virkning paa. Det, der er sket, er reelt det, at man har holdt Arbejdsløshedstallet nede med de 30 000. De 30 000 Personer, der her tales om, har maaske nok haft Tilknnytning til Beskæftigelsen, de har delt den Smule Arbejde, der var; men det reelle i det er, at de sammen med de øvrige har delt den Indtægt, der var ved Arbejdet, og det var netop det, vi vendte os imod, da Forslaget var til Behandling her. Vi var ikke Tilhængere af, at man skulde fordele Elendigheden paa Arbejderne og lade de rige gaa fri. Det skete imidlertid, og det er indrømmet herfra, at faktisk har denne Lovs Foranstaltninger ikke kostet Samfundet noget. Det er Arbejderne, der fuldstændigt har betalt alle Omkostninger.

Jeg synes, at skal man endelig beskæftige sig med at fremme Beskæftigelsesmulighederne, med at holde Folk fast ved Arbejdet, saa maa det være andre Omraader, det offentlige skal tage fat paa. Vi har ved flere Lejligheder talt for ekstraordinære Arbejder, men jeg vil ved denne Lejlighed